

aprilia

Riders Association

VALLLENDE BLADERENRIT – 12 OKTOBER 2025

De medestrijders: Mark, Harrie, René, Bram, Han en ikzelf (Jos)

Eerst maar eens even foto van de complete groep:

Ik nam zelf rond 10.00 uur het voortouw en reed na 500 meter al verkeerd. Ik snap er niks van, route zelf gemaakt, als track in de Zumo geïmporteerd, in het apparaat van de track een route gemaakt, klopte weinig meer van. Dus de track ff gevolgd, maar dan krijg je geen aanwijzingen. In centrum Maastricht maar snel een nieuwe voorrijder gezocht, volgens mij heette hij Bram, maar dat niet zo belangrijk.

Belangrijker was dat hij de route wel op orde had. Vanuit Maastricht, Eijsden, St. Geertruid, Noorbeek, Slenaken, Epen naar Camerig waar genoten werd van een kopje koffie en een stuk vlaai (Restaurant Buitenlust).

Hier hebben we volgens mij wel een uur gezeten, stomme praat verteld en van het uitzicht genoten. De rekening werd uiteindelijk uit de clubkas betaald, waarvoor dank. De wegen waren droog, goed en rustig dus af en toe zat het tempo er lekker in. Via Mechelen, Wittem, Simpelveld, Ransdaal, Hulsberg, voerde de route langzaam weer richting Beek. Hier hebben we na 5 of 6 omleidingen i.v.m. het WK gravel de moed maar opgegeven en zijn op zoek gegaan voor een lunchplekje.

Dit werd gevonden in Beek (café Napoleon). Na het nuttigen van de diverse broodjes gezond, uitsmijters en broodjes kroket werd rond 14.30 de aftocht geblazen. Iedereen gezond weer thuis en bedankt voor de gezellige dag

Jos

Verslag van het andere groepje

En dan is het weer zover: een nieuwe clubrit, dit keer door het heuvelachtige zuiden van ons land; de Mergellandrouten van de ANWB. Een route die al lang op de wensenlijst stond, en terecht, want mooier wordt het in Nederland haast niet.

We vertrokken met twaalf rijders, verdeeld over twee groepen van zes, zodat iedereen in een prettig tempo kon rijden. De groep uit dit artikel bestond uit de volgende rijders: Makoedijk, FerBa, Poulusma, Capo dei Capi, Ariemille en Far.

De ochtend begon fris maar droog onderweg naar het startpunt. Na de gebruikelijke begroetingen, routebespreking en koffie was het tijd om de motoren te starten. De start was vroeg, de sfeer goed en de route was op papier duidelijk. Maar zoals altijd bleek de praktijk weerbarstiger. Het duurde dan ook niet lang voordat de eerste helmgesprekken over “welke afslag was dat nou?” klonken.

Nadat iedereen zijn navigatie weer even opnieuw had gestart, omdat we het eindpunt na de eerste paar honderd meter hadden gepasseerd, kon de rit echt van start gaan.

De route slingerde al snel door het Limburgse landschap, met zijn holle wegen, vakwerkhuisen en vergezichten waar je niet op uitgekeken raakt. Maar ja... de Mergellandroute is ook berucht om z'n soms wat eigenwijze bewegwijzering. Ook hier bleek dat zelfs de beste GPS daar niet immuun voor is. Een paar keer “hé, was dat nou onze afslag?” en hup, weer een extra lusje erbij. Ach, verdwalen is ook rijden.

Uiteindelijk bleken dit juist de leukste stukjes: kleine boerenweggetjes tussen glooiende weilanden, waar je spontaan zin krijgt om een tweede keer om te draaien – al was het maar voor het uitzicht. Verkeerd rijden leverde vooral wat extra kilometers en gelach op. We hebben zelfs even een klein stukje zandpad meegepakt; blijkbaar kunnen ook sport-tourers best een beetje off-road!

De eerste stop was typisch Limburgs: koffie met vlaai, uiteraard. Daarna ging de rit verder, genietend van het bochtenwerk en een zonnetje dat zich steeds vaker liet zien. De route slingerde verder langs dorpen als Noorbeek, Epen en Slenaken. Het landschap leek met elke bocht mooier te worden en de groep reed soepel – alsof we dit elke week doen.

Halverwege de middag hielden we halt bij De Bernardushoeve, waar stevige uitsmijters en een goed gesprek zorgden voor nieuwe energie voor het laatste deel van de route.

Dat laatste stuk verliep echter niet helemaal volgens plan. Een onschuldig paaltje met wat lint bleek het begin van een onverwachte uitdaging: we reden pardoes langs een afzetting, ons herinnerend dat er ergens in de omgeving ook nog zoiets was als het WK Gravel 2025. Daardoor moesten we al even rechtsomkeert maken in Valkenburg, waar we in de file nog even de markt konden bewonderen.

Het passeren van de afzetting leidde tot wat we inmiddels “de Limburgse ontsnappingstocht” noemen. Geen gravelrijders om ons heen, maar overal afgesloten wegen, hekken en verkeersregelaars die druk bezig waren het parcours verkeersvrij te houden.

In eerste instantie dachten we dat het slechts een klein ommetje zou worden, maar bij de volgende afzetting kwamen we opnieuw vast te staan en bij de derde hield het echt op. Daar besloten we de rit officieel te beëindigen en ieder zijn eigen weg te zoeken. Alleen... bleek dat nog niet zo eenvoudig, want een paar bochten verder kwamen we elkaar wéér tegen – allemaal even verward tussen de afzettingen in de stad.

Na wat improviseren wist iedereen uiteindelijk zijn weg huiswaarts te vinden. En hoewel het einde wat chaotisch was, waren we het er allemaal over eens: het was een fantastische rit. Prachtige omgeving, goed gezelschap, lekker eten en een afsluiter die we niet snel zullen vergeten.

Tot de volgende rit! Hopelijk met net zo veel bochten, maar iets minder omleidingen!

Groet,

Far

